

Forfatter: Steffens, Henrich

Titel: Udrag fra Indledning til filosofiske Forelæsninger af Henrich Steffens

Citation: Steffens, Henrich: "Indledning til filosofiske Forelæsninger", i Steffens, Henrich: *Indledning til filosofiske Forelæsninger*, udg. af Johnny Kondrup ; Flemming Lundgreen-Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1996, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-steffens01val-shoot-idm140622392796784.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Indledning til filosofiske Forelæsninger

Steffens fik i første omgang to år i Halle, hvor han følte sig meget lykkelig. Her, i januar 1806, blev hans andet barn født. Det var en datter, der fik navnet Clara, og hun var det eneste af i alt fire børn, som fik lov at overleve, skønt hun var sygelig ved fødslen. I Halle sluttede Steffens også et nært venskab med teologen Friedrich Schleiermacher, der samtidig med ham selv var blevet udnævnt til professor ved universitetet. Under påvirkning fra Schleiermacher begyndte den udvikling i kristelig retning, der snart skulle fjerne Steffens fra den monistiske naturfilosofi og ikke blot vække hans syndsbevidsthed, men med tiden gøre ham til bekendende gammellutheraner, dvs. langt mere ortodoks end Schleiermacher selv. Ganske vist beskæftigede Steffens sig efter *Grundzüge der philosophischen Naturwissenschaft* 1806 fortsat med naturvidenskabelige emner - bl.a. markeret ved udgivelsen af det sobre naturfaglige ^{*} 191 værk *Geognostisch-geologische Aufsätze*, 1810, og en *Vollständiges Handbuch der Oryktognosie* i to bind 1811-15. Men hans interesse koncentreredes stadig mere om samfunds- og historiefilosofi og ikke mindst om religionsfilosofi. Hans udvikling foregik parallelt med Schellings, der også i begyndelsen af 30'erne - mere præcist med året 1809 som omdrejningspunkt - vendte sig fra naturfilosofien mod eksistentielle og religionsfilosofiske problemstillinger. De to ungdomsvenner endte endog som professorer ved samme universitet: i Berlin, hvor de fik knap fire år sammen, fra Schellings kaldelse i 1841 til Steffens' død i 1845. Da var de to engang så revolutionære romantikere fælles om en dybt konservativ holdning, en kristelig vilje til at bekæmpe, hvad deres velynder, kong Friedrich Wilhelm IV ("romantikeren på tronen") betegnede som dragesæden fra den hegelske panteisme.